

Credința și fapta

Foaie duminicală a parohiei "Toma Cozma"

Duminica a patra după Rusalii

Marti, 20 iulie: Sfântul și slăvitul Proroc Ilie Tesviteanul

Înger viețuitor în trup te-ai arătat,
prorocule, prin râvna cea pentru
Dumnezeu și prin viața ta curată;
căci încă prunc fiind, părintele tău,
Sovah, văzut-a îngeri luminați cu
tine vorbind, cu foc înfășurându-te și
cu văpaie hrănindu-te, arătând astfel
că râvna ta e fierbinte pentru
Dumnezeu și că puterea graiurilor și
a vieții tale e ca o lumină
neprihănită; pentru aceea, cu uimire
grăim ție unele ca acestea:
Bucură-te, cel ce din veac ai fost ales
a sluji pentru mântuirea fiilor lui
Israel;
Bucură-te, cel ce încă din pântecul
maicii tale ai fost ales vestitor al
adevărului și al bunei cinstiri a lui

Dumnezeu;
Bucură-te, cel ce asupra căruia s-a
descoperit preaslăvita arătare, ce a
minunat pe părintele tău;
Bucură-te, cel ce din tinerețe ai iubit
curăția feciorelnică și tăcerea;
Bucură-te, cel ce ai urât
deșertăciunile lumii și toate bucuriile
ei, iar sufletul tău în întregime l-ai
închinat lui Dumnezeu;
Bucură-te, cel ce cu lumina
înțelepciunii de Dumnezeu ai fost
luminat și cu învățătura temerii de
Dumnezeu din pruncie ai fost adăpat;
Bucură-te, Ilie, mărite proroc și
înaintemergător al celei de a doua
veniri a lui Hristos!

Evangelhia Duminicii

a patra după Rusalii

Ev. Matei 8, 5-13

Vindecarea slugii sutașului

În vremea aceea, pe când Iisus intra în Capernaum, s-a apropiat de El un sutaș, rugându-L și zicând: Doamne, sluga mea zace în casă, slăbănog, chinându-se cumplit. Și i-a zis Iisus: Venind îl voi vindeca. Dar sutașul, răspunzând, I-a zis: Doamne, nu sunt vrednic să intri sub acoperișul meu, ci numai spune un cuvânt și se va vindeca

sluga mea. Că și eu sunt om sub stăpânirea altora și am sub mine ostași și-i spun acestuia: Du-te, și se duce; și celuilalt: Vino, și vine; și slugii mele: Fă aceasta, și face. Auzind, Iisus S-a minunat și a zis celor ce veneau după El: Adevărat grăiesc vouă: Nici în Israel n-am găsit atâta credință. Și zic vouă că mulți de la răsărit și de la apus vor veni și vor sta la masă cu Avraam, cu Isaac și cu Iacov în Împărăția Cerurilor. Iar fiii Împărăției vor fi aruncați în întunericul cel mai din afară; acolo va fi plângerea și scrâșnirea dinților. Și a zis Iisus sutașului: Du-te, fie ție după cum ai crezut. Și s-a însănătoșit sluga lui în ceasul acela.

Provocarea noastră cea de toate zilele

Dacă întrebăm pe un creștin cât este ceasul ne va spune că este târziu. În fiecare zi primim, dimineața, când ne trezim, o avere – TIMPUL. În fiecare zi primim un credit de 86.400 de secunde. În fiecare seară creditul expiră și putem trăi uneori durerea eșecului de a nu fi investit timpul în mod folositor. Nu există posibilitate de recuperare!

Dacă vrei să înțelegi valoarea unui AN, întreabă un elev care a rămas repetent. Dacă vrei să înțelegi valoarea unei LUNI, întreabă o mamă care a dat naștere unui copil prematur. Dacă vrei să înțelegi valoarea unei SĂPTĂMĂNI, întreabă pe editorul unei reviste săptămânale.

Dacă vrei să înțelegi valoarea unei ORE, întreabă pe îndrăgostiții care așteaptă să se întâlnească. Dacă vrei să înțelegi valoarea unui MINUT, întreabă o persoană care a pierdut trenul. Dacă vrei să înțelegi valoarea unei SECUNDE, întreabă o persoană care tocmai a evitat un accident. Dacă vrei să înțelegi valoarea unei MILISECUNDE, întreabă pe cineva care a câștigat o medalie de argint.

Timpul nu așteaptă pe nimeni! Ziua de ieri e istorie, cea de mâine e o taină! În orice țară creștină pușcăriile sunt pline nu de atei, ci de oameni botezați și cununați în biserica lui Hristos. În orice țară creștină comericanții înșeală și politicienii mint. Și nu sunt deloc atei. Lumii, măcar, nu ai ce să-i ceri. Dar creștinilor li se cere totul. Li se cere ca măcar în al 12-lea ceas să fie urmașii lui Hristos.

„Mai mult se cade a defăima orice lucru decât timpul. Cine a pierdut aurul îl mai poate câștiga, cine și-a pierdut timpul, nu-l mai poate câștiga niciodată.” (Fer. Augustin). Timpul este un concept ciudat. Este greu de definit dar foarte ușor de folosit. Se poate scurge alene sau poate zbura. Este statornic și mereu la îndemână și totuși poate fi... risipit. Într-o epocă în care nimeni nu are timp de pierdut, putem înțelege de ce este important să folosim acest bun cu înțelepciune. Astăzi directorii executivi din lumea afacerilor iau parte la seminarii având ca temă organizarea și eficientizarea folosirii timpului și putem găsi cel puțin o duzină de cărți pe tema aceasta. În această

lume în care timpul devine marfă de contrabandă, fiecare dintre noi... vânam secunde. Avem impresia că timpul care altă dată ne prisosea a ajuns acum la limita și parcă zilele devin ore și minutele se transformă în secunde.

În ciuda luptei noastre cu timpul, ne permitem să avem momente de trândăvie sau clipe în care nebunia omenească ne răpește rațiunea și uităm de acest dar neprețuit. Cu toate că suntem conștienți de faptul că timpul nostru aparține lui Dumnezeu. Lui îi aparține fiecare clipă și datoria noastră cea mai sfântă pe care o avem este de a o folosi spre proslăvirea Sa. Despre nici unul dintre talanții încredințați nouă, El nu ne va cere socoteală mai amănunțit decât de timpul nostru.

Suntem îndemnați în Efeseni 3:16 să răscumpărăm timpul, dar timpul risipit nu mai poate fi NICIODATĂ recâștigat. Nici o clipă nu o putem rechema. Singurul mod de a ne mai putea răscumpăra timpul, este folosirea conștiințioasă a aceluia care ne-a mai rămas, devenind conlucrători cu Dumnezeu în marele Său plan.

Singurul moment care ne aparține este acesta, este prezentul pe care suntem chemați să-l folosim pentru a sfinți timpul. Știm cu toți că în cer nu plânge nimeni, dar dacă ar putea plânge, sfinții ar face-o numai pentru timpul pe care l-au pierdut pe pământ. Fiecare clipă nefolosită pentru Dumnezeu înseamnă cu adevărat o pierdere. Și nu poate fi o mâhnire mai mare decât aceea în care constatăm cu neputință, o dată cu trecerea timpului, că este prea târziu pentru un lucru sau pentru altul. Și ne punem în gând poate, cu încăpățănare, să nu ne fie nouă vreodată prea târziu pentru mântuire.

Pr. Florin Aurel Călugăru

Proorocul nu vestește viitorul, ci pe Dumnezeu

Ziua dedicată Sfântului Mare Proroc Ilie Tesviteanul, unul dintre marii profeți ai Vechiului Testament, are o strălucire aparte între zilele anului liturgic bisericesc. Fragmentul evanghelic al zilei, din Evanghelia de la Luca, ne cheamă să cercetăm cu ochii minții momentele de început ale propovăduirii Mântuitorului nostru Iisus Hristos în Nazaret, localitatea Sa natală, unde, pe de-o parte oamenii se mirau de cele pe care le rostea și de adevărul zguduitor al cuvintelor Sale, dar de cealaltă parte existau raționamente omenești care-L acceptau pe Domnul Iisus, ca simplu om, cunoscut în localitate ca fiind fiul lui Iosif și al Mariei. În fața acestei dileme a conaționalilor Săi, Mântuitorul oferă două referințe din Vechiul Testament: una despre prorocul Ilie și cealaltă despre Elisei, ucenicul acestuia.

Despre prorocul Ilie, Cartea a III-a a Regilor ne arată că el a avut un rol providențial atunci când poporul s-a aflat în mare impas duhovnicesc prin faptul că, începând cu regele și regina, toată populația a abandonat credința în Dumnezeu adevărat și a început a se închina la Baal. Închinătorii la Baal preamăreau în primul rând corporalitatea umană și desfrâul, de aceea Ilie nu numai că protestează vehement împotriva rătăcirii de la credința adevărată, dar mai ales se ridică împotriva faptului că și comportarea corectă degenerase. Așa se întâmplă în toate timpurile: de când păcatele trupești înstrăinează pe om de viața morală, se produce concomitent și o îndepărtare de Dumnezeu, o înstrăinare, în raport cu credința și învățătura Bisericii.

Atunci când vorbim de proroci, ne gândim la persoane capabile să ne spună viitorul. Și tare mai suntem preocupați de viitor, în special de cel apropiat, să aflăm ce se va întâmpla mâine! La vreme de încercare sau de incertitudine suntem preocupați să aflăm ceva din cele ce vor fi. De aceea, iată, s-a și dezvoltat un întreg comerț cu prevestirea viitorului, bazată pe acest apetit al omului de a cunoaște ce va fi mâine. Și acum apare această întrebare: cât este de important pentru mine să știu ce va fi mâine? Uite că Sfinții Părinți ne învață să nu fim așa de preocupați de ce va fi mâine, ci ne cheamă să fim foarte preocupoși de ceea ce va fi în viitorul îndepărtat și foarte îndepărtat, ce va fi în veșnicie, după viața aceasta.

Asta este preocuparea firească, sănătoasă a omului, că dacă vom judeca așa și vom avea această preocupare vom observa cu ușurință că și prioritățile noastre capătă un alt sens, că și judecățile noastre se însănătoșesc atunci când privim în perspectiva îndepărtată a cumuniunii noastre depline cu Dumnezeu în Împărăția Cerurilor. Preocuparea pentru viitor, mai ales pentru cel apropiat, în conștiința creștinului trebuie însă sădită, nu sub semnul întrebării, ci mai degrabă al exclamării: să fim pregătiți pentru tot ce se poate întâmpla – asta înseamnă grija de mâine pentru creștin! Chiar

Mântuitorul zice: „Și voi să nu căutați ce veți mânca sau ce veți bea și nu fiți îngrijorați, căci toate acestea păgânii lumii le caută; dar Tatăl vostru știe că aveți nevoie de acestea; căutați mai întâi Împărăția lui Dumnezeu și toate acestea se vor adăuga vouă.” (Matei 6,25-33). Iar un îndemn al părinților duhovnicești, transmis prin viu grai, zice să muncești ca și cum ai trăi o veșnicie, dar să te rogi ca și cum ai muri mâine. Așadar, purtarea de grijă pentru viitor trebuie concentrată pe o trăire autentică a prezentului.

Și atunci, ce este un proroc? Răspunsul ni-l dă Ilie: e omul care vestește voia lui Dumnezeu oamenilor, e omul care se străduiește să înțeleagă voia lui Dumnezeu, e omul care apără voia lui Dumnezeu și credința în Dumnezeu, chiar cu prețul vieții sale – asta însemna prorocia în vechime. Astăzi din păcate ne interesează mai puțin voia lui Dumnezeu, ci mai mult ce vrem noi și, mai cu seamă, ne interesează ca și Dumnezeu să vrea ceea ce vrem noi, când, de fapt, chemarea e să facem opusul: să ne adaptăm noi dorințele și aspirațiile în acord cu voia lui Dumnezeu.

Chiar și după seceta cumplită de 3 ani jumătate trimisă de Dumnezeu și prorocită de Ilie, chiar și după aprinderea minunată din voia Domnului a rugului jertfelnicului, în fața regelui și a poporului, multă vreme oamenii tot nu s-au întors la credința cea adevărată, căci îl găsim pe Ilie retras, foarte trist că nu a putut să-i îndrepte pe conaționalii săi. Dar Dumnezeu i se arată și-i dă încredere prin două argumente. Unul din ele e faptul că, dincolo de ce știa Ilie ca om, în popor mai existau încă 7000 de oameni care aveau credință statornică și sănătoasă și pe care numai Dumnezeu îi știa, tot așa cum și-n zilele noastre trăiesc mulți oameni sfinți și drepiți în taina unei vieți personale pe care doar Dumnezeu o știe.

Dar cel de-al doilea argument pe care-l aduce Dumnezeu este însăși slava Sa, căci Dumnezeu i se arată lui Ilie. Ce a văzut nu știm, dar e ușor de înțeles că asta l-a determinat să vadă din acel moment lucrurile mult mai departe decât perspectiva îngrijorătoare a unui imediat nesigur în ceea ce privește credința sănătoasă. De aceea, Ilie rămâne în istoria credinței creștine o piatră de hotar, cineva care s-a vrednicit a vedea pe viu slava lui Dumnezeu. Îl și vedem pe Ilie la momentul Schimbării la Față alături de Moise, căci ei doi din Vechiul Testament puteau recunoaște în Mântuitorul Iisus Hristos ceea ce văzuseră odinioară: slava lui Dumnezeu.

Cinstind pe prorocul Ilie, multe sarcini pot să se adauge în conștiința creștinului modern, spre a se considera mai responsabil în raport cu viața sa personală, cu modelul pe care-l oferă ca rod al credinței sale în Dumnezeu și, mai ales, cu preocupare statornică ca prin viața sa, prin tot ceea ce face și vestește oamenilor, creștinul să facă lumea mai bună, întru slava lui Dumnezeu și spre mântuirea noastră.

Pr. Mihai Mărgineanu

Publicație editată de Parohia TOMA COZMA,
ISSN 2067 - 8274

Str. Toma Cozma, nr. 41, cod poștal 700 554, Iași,
tel/fax: 0232 211 273

Preot paroh Mihai Mărgineanu, tel. 0742 044 844
(Coordonator principal)

Preot coslujitor Florin Aurel Călugăru, tel. 0752 900
697

Voluntari:

*Secretar redacție/Relații Publice: tel. 0741 706 602,
Vasilica Onofrei

*Administratori site parohie/pagină facebook:
Costel Dumitru, Alexandru Losonczy, Vasilica Onofrei
www.parohiatomacozma.ro,
parohiatomacozma@gmail.com

Se distribuie prin pangarul parohiei. Pentru susținerea
acestei publicații, dar și pentru activitățile culturale și
filantropice ale parohiei, primim donații în contul IBAN
RO38 RZBR 0000 0600 0027 6450 deschis la Raiffeisen
Bank Iași

Vizitați-ne pe

facebook

Biserica Toma Cozma

Program liturgic

◆ **Duminică, 18 iulie 2021**

08:00 Utrenia și Sfânta Liturghie

18.00 Acatistul Maicii Domnului Prodromița

◆ **Luni, 19 iulie 2021**

8.00 Slujba Vecerniei

◆ **Marti, 20 iulie 2021**

08:00 Utrenia și Sfânta Liturghie

◆ **Vineri, 23 iulie 2021**

18:00 Slujba Agheasmei și a Sfântului Maslu,

în cadrul căreia credincioșii se pot închina la

moaștele Sf. Ap. Iacov, ruda Domnului (a

cărui Epistolă Sobornicească constituie

argument peste veacuri pentru instituirea

acestei Taine); citirea pomelnicelor care se

poartă la biserica noastră

* Taina Sfintei Spovedanii, pentru cei care
doresc

◆ **Sâmbătă, 24 iulie 2021**

07:00 Utrenia și Sfânta Liturghie

18:00 Slujba Vecerniei

Discernământul ucenicului înțelept

Era odata un duhovnic care, împreună cu ucenicul său, ducea
o viață foarte duhovnicească. În afară de chilia în care se
nevoiau, mai aveau în proprietatea lor o casuță părăsită, aflată
la mică distanță de chilie.

Într-o bună zi, a venit la el un alt părinte și i-a zis:

- Părinte, nu-mi dai mie această colibă, ca să trăiesc și eu pe
lângă voi?

- De ce să nu ți-o dau? Să fii binecuvântat, poți s-o iei, i-a
răspuns părintele.

Zis și făcut. Întrucât era foarte vestit, noul duhovnic era vizitat
zilnic de multă lume. Vedeau deci celălalt părinte mulțimea de
oameni și se gândea: "Cum de la acela vine atâta lume și la
mine nu vine nimeni?"

Nu se putea împăca cu gândul acesta. După un răstimp, i-a
poruncit ucenicului său:

- Du-te și spune-i noului duhovnic să plece să locuiască
altundeva, fiindcă am nevoie de acea colibă.

- Sa fie binecuvântat, a răspuns ucenicul și îndată a și plecat.
Mergând deci acesta la celălalt părinte, l-a întrebat:

- Ce faci, părinte?

- Ce să fac, copilul meu, uite mă nevoieșc și eu cum pot.

- Ai multe salutări de la bătrânul meu, care te iubește foarte
mult, i-a zis ucenicul.

- Îi mulțumesc foarte mult. Să-i spui să se roage pentru mine,
căci nu mă simt prea bine. Mă chinuie îngrozitor stomacul.

După câteva zile, văzând părintele că celălalt duhovnic încă
nu plecase și că lumea continua să meargă la el, l-a trimis din
nou pe ucenicul său la el, ca să-i spună să plece numaidecât
din coliba aceea. S-a dus deci din nou ucenicul la el.

- Ce faci, copilul meu, de ce ai venit iar?, l-a întrebat părintele
pe ucenic.

- Am venit să văd cum esti, părinte. I-am spus duhovnicul
meu că ești bolnav și m-a trimis să văd dacă ești bine. Mi-a
zis de asemenea să-ți transmit binecuvântările și urările sale de
bine, căci te iubește și prețuiește tare mult.

- Nu am cuvinte să-ți mulțumesc pentru multa sa iubire pe care
mi-o arată. Mergi și spune-i că m-am facut bine datorită
rugăciunilor sale.

Se întoarce deci ucenicul la duhovnic și-i zice că până
duminică va pleca, cu voia lui Dumnezeu.

Pentru moment, duhovnicul s-a mai liniștit. Întrucât, în
zilele următoare a văzut din nou mulțime de oameni mergând
la acela și, deși trecuse ziua de duminică, tot nu plecase,
pierzându-și răbdarea a zis:

- Acum mă voi duce eu însumi la el și-l voi alunga cu bastonul
din coliba mea.

Zicând acestea, s-a pornit să meargă la el.

- Părinte, l-a strigat ucenicul, stai puțin, să merg eu înainte să-
i spun să plece, ca să nu te mai obosești tu. Să văd dacă este
lume adunată la el, ca nu cumva să provocăm vreun scandal.

Se duce deci ucenicul la celălalt părinte și-i zice:

- Părinte, va veni duhovnicul meu să te viziteze cu multa
dragoste și să te invite în chilia noastră.

Auzind acela că va veni la el însuși, proprietarul chiliei, i-a
ieșit în întâmpinare ca să-l scutească de oboseală în plus.
Cum l-a văzut, i s-a închinat până la pământ, adresându-i-se
cu următoarele cuvinte:

«Frățieare, părintele meu, binefăcătorul meu...» și altele
asemenea, pline de dragoste. Impresionat de cuvintele de
dragoste, duhovnicul l-a îmbrățișat și l-a luat la chilia sa, fără
să-i spună nimic.

Abia mai târziu l-a întrebat pe ucenicul său:

- Nu i-ai zis nimic din toate câte ți-am poruncit?

- Nu, a răspuns ucenicul.

Atunci, scoțându-și fesul, l-a dat ucenicului, spunându-i:

- Ia-l tu, că eu nu sunt vrednic.

Pace tuturor!

Ai milă pe cale!